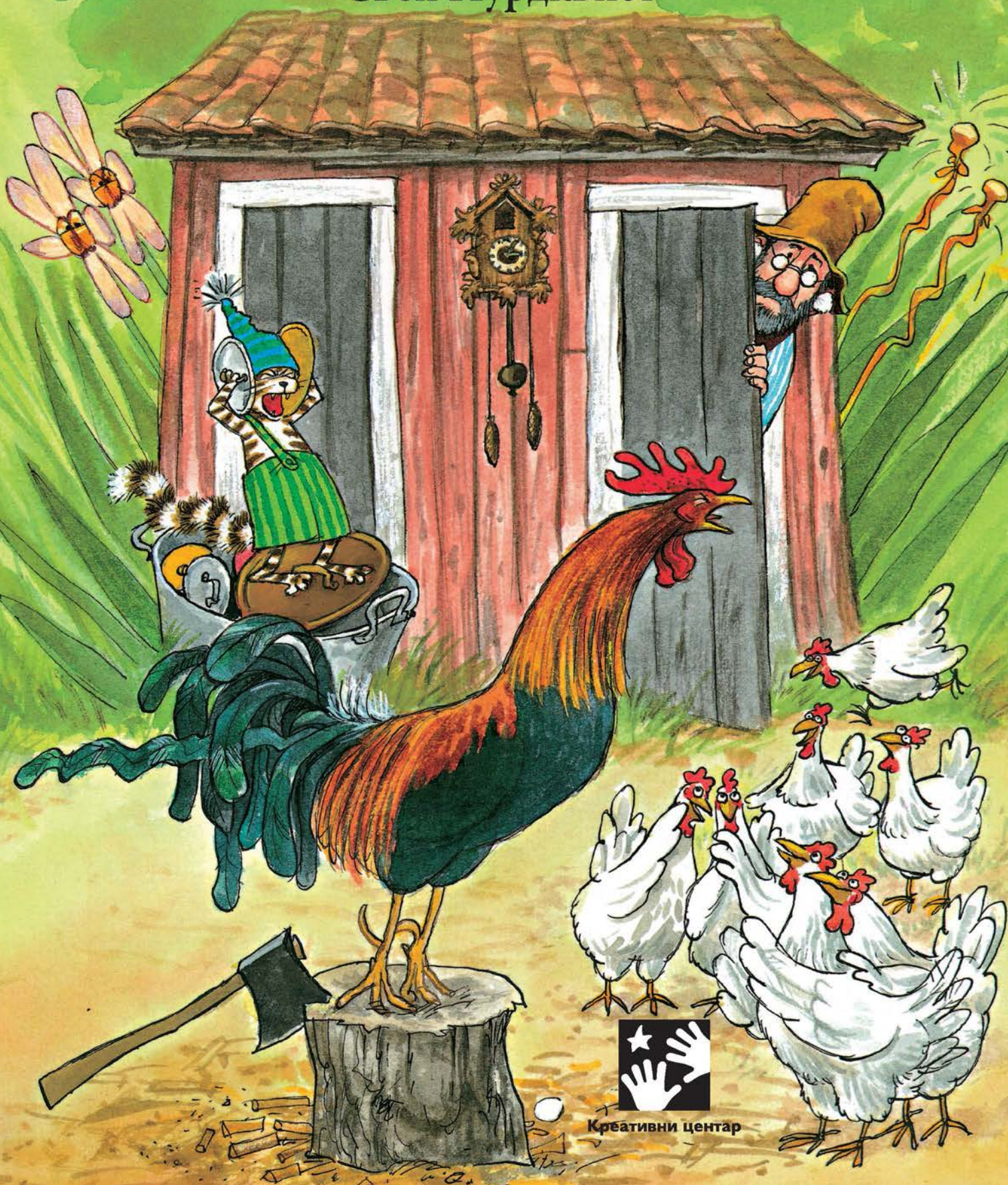

Мачак Финдус и петао

Свен Нурдквист

Креативни центар

Наслов оригинала:
Sven Nordqvist, Tuppens minut

© Copyright Sven Nordqvist 1996
Bokförlaget Opal AB

За издање на српском језику, ћирилицом
© Креативни центар 2014

Написао и илустровао
Свен Нурдквист

Са шведског превела
Славица Агатоновић

Уредник
Наталија Панић

Лектор
Ивана Игњатовић

Припрема за штампу
Љиљана Павков

Издавач
Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
Тел.: 011 / 3820 464, 3820 483, 2440 659

e-mail: info@kreativnicentar.rs
www.kreativnicentar.rs

За издавача
Мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа
Публикум

Тираж
2.000

ISBN
978-86-529-0178-4

Мачак Финдус и петао

Написао и илустровао
Свен Нурдквист

Креативни центар

Чича Петсон је имао кућицу с баштом, и шупу за дрва, и столарску радионицу, и кокошињац са десет кокошака.

Мачак Финдус често је задиркивао кокошке кад није имао шта друго да ради. И онда би се јурили. Кокошке су биле Финдусови најбољи другари, одмах после Петсона.

Једног дана Петсон је дошао кући носећи картонску кутију. Ушао је у кокошињац и затворио врата за собом.

– Најбоље ће бити да останеш напољу, Финдусе.

Отворио је кутију и из ње је, машући крилима, излетело нешто велико и смеђе.

– Упомоћ! Сова! – повикао је Финдус.

– Па ваљда видиш да је то петао – рекао је Петсон. – Он ће одсад живети код нас.

Петао је слетео у ћошак кокошињаца. Сумњичаво је гледао око себе.

– Стварно? Што нам то треба? Зар већ немамо довољно кокошака? – питао је Финдус.

– Било ми је жао да Густавсон направи паприкаш од њега, па сам га узео – рекао је Петсон. – Видећеш како ће сад кокошке бити срећне.

Све кокошке су дотрчале да виде шта се десило.
– Види! Добиле смо петла! Како је леп! – кокодакале су.
– Стварно је било крајње време, Петсоне. Баш оно што нам треба.

Финдус је, дурећи се, зурio у кокошке.
– Шта, бре, треба?! Ваљда ником не треба петао.
Мени у животу ни на тренутак није био потребан петао.

– Јесте, *шѐби* није – рекао је Петсон. – Али овим слуђеним тетама потребан је неко ко ће се бринути о њима.

– О, не, чича! – рекла је Ројка. – Ако је неко слуђен, онда си то ти. Уопште се о томе не ради.

Чича Петсон је имао десет кокошака у кокошињуцу.
Мачак Финдус их је задиркивао и често су се јурили
и играли. Кокошке су му, после Петсона,
биле најбољи пријатељи.

Једног дана, међутим, Петсон је донео петла.
– Види! Добиле смо петла! – повикале су кокошке.
– Како је леп!
Али се Финдус није слагао с тим...

